

DE VRIJE WEZENS

Er heerste stilte in de grote ronde zaal van het Capitool, op het geluid van honderden marcherende voeten na. Rij na rij stelden de in het zwart geklede soldaten zich op. Jayden en G keken nerveus om zich heen door de zaal naar de tientallen donkere gestalten die op het bovenste balkon stonden opgesteld en die allemaal een geladen boog op de reusachtige soldatenmassa beneden gericht hielden.

G haalde diep adem. Hij begreep wat er aan de hand was. Er waren vier dagen verstreken sinds hij Sirius in de zaal van obsidiaan had achtergelaten met een diamanten houweel in de hand, en nu had Tess plotseling alle soldaten bevolen naar de ronde zaal te komen.

Daar verscheen Tess op het hoogste, fraaiste en meest opvallende balkon van de ronde zaal, dat van bewerkte obsidiaanblokken was gemaakt. Er lag geen spoor van vreugde op haar gezicht. Ze keek misprijzend neer op de soldaten. De sol-

daten keken op hun beurt naar haar op en krompen ineem toen ze haar onheilspellende blik zagen. Ze zwegen allemaal. Ten slotte nam Tess het woord.

‘De afgelopen nacht,’ kondigde Tess aan, ‘zijn onze gijzelaars uit het dorp Adoria uit gevangenschap ontsnapt.’

Er ging een gesmoorde kreet van ontzetting door de groep soldaten toen ze beseften wat dit betekende.

‘Om te ontkomen hebben de gevangenen een tunnel gemaakt door een muur van obsidiaan van vijf blokken dik,’ ging Tess verder. ‘Dit is een prestatie waarvoor minstens twee volle dagen werk nodig zijn als er iets anders dan een diamanten houweel voor is gebruikt. En aangezien geen enkele bewaker tijdens de controles enig teken van vluchtactiviteiten heeft kunnen waarnemen, kan dit slechts betekenen dat iemand in deze zaal erin geslaagd is de gevangenen een diamanten houweel in handen te geven.’

Er steeg een kreet van paniek uit de menigte op, en hoewel niemand iets durfde te zeggen, was de spanning in de zaal te snijden.

‘Ik weet dat er een verrader onder ons is,’ zei Tess langzaam terwijl haar ogen over de soldaten onder haar gleden. ‘Als je nu naar voren stapt om je aan mij bekend te maken, zul je gewoon door een vuurpeloton worden terechtgesteld, snel en pijnloos. Als je dat echter niet doet, zal ik gedwongen zijn ondervragingen te beginnen, en wanneer ik ontdek wie het is, zul je genadeloos worden gemarteld voordat je voer voor de zombiedorpelingen wordt. Als iemand iets wil zeggen, kan dat nu.’

6, die moeite had om niet te ontploffen van paniek, hoorde

hoe Jayden naast hem diep ademhaalde en toen zijn hand opstak.

‘Ik beken,’ zei Jayden, met een lichte trilling in zijn stem. ‘Ik heb het gedaan.’

G was verbijsterd, hij weigerde te begrijpen wat hier gebeurde. Hij draaide zich om en keek Jayden hevig geschokt aan, helemaal overdonderd en volslagen verbijsterd over wat zijn beste vriend zojuist had gezegd.

‘Echt waar?’ vroeg Tess, met iets van verbazing in haar stem. Alle soldaten om Jayden heen deinsden vol afschuw achteruit. G volgde hun voorbeeld, ervan overtuigd dat Jayden volledig krankzinnig was geworden. ‘Hoe heb je het gedaan, Drayden? En wat was je motivatie?’

‘Ik heet Jáyden!’ riep hij uit, en hij rukte zijn leren pet af, smeed hem op de grond en stampte erop. ‘Ik ben lid van de gemeenteraad van Element City, en ik ben een vriend van president Stan2012. Ik heb deze afgelopen weken undercover tussen jullie geleefd om te proberen de gijzelaars die jullie hebben gemaakt, te bevrijden. Mijn werk hier zit er nu op.’ Er gleed een manische glimlach over Jaydens gezicht terwijl hij een gebalde vuist in de lucht stak, om met patriottische hartsucht te brullen: ‘LANG LEVE DE REPUBLIEK! LANG LEVE PRESIDENT STAN.’

Het duizelde G nog steeds. Hij kon maar niet bevatten dat Jayden zich zomaar had gemeld, en dat de soldaten hun boog pakten om hem onder schot te nemen. Opeens ging G een licht op. Deze waanzin kon in ieder geval nog tot iets goeds leiden. Hij sprong naar voren, de ring in, terwijl hij de wanhoop die in hem kolkte naar buiten liet komen.

‘Hoe heb je dit kunnen doen?’ schreeuwde G, terwijl de tra-

nen over zijn gezicht stroomden. ‘Je was mijn vriend! Ik vertrouwde je! Hoe heb jij in vredesnaam voor die kwaadaardige president kunnen werken?’

Jayden keek even naar G en maakte oogcontact. Heel even keek hij verslagen, alsof hij alleen maar ‘sorry’ wilde zeggen. Maar die blik verdween snel, om plaats te maken voor louter vastberadenheid.

‘Ik zou me nooit zover willen verlagen dat ik mezelf een vriend van de Noctem zou noemen!’ snauwde Jayden vol walging.

Er waren veel dingen die G zou willen zeggen, maar hij beseftte dat dat niet kon. Hij was gedwongen gewoon stil te blijven staan, er roerloos het zwijgen toe te doen. Maar het maakte allemaal niets uit. Woorden schoten tekort om het verdriet te beschrijven dat zijn hart verscheurde toen twee soldaten Jayden tegen de grond drukten en een derde zijn boog hief. G wendde zijn blik af, in afwachting van de pijl die zou komen.

‘Niet schieten!’ galmde Tess’ stem vanaf het balkon boven hen.

G keek op, hij durfde zijn oren nauwelijks te geloven. De groep soldaten, inclusief die twee die Jayden vasthielden, schenen zijn voorbeeld te volgen en keken Tess aan. Zij keek van Jayden naar G en weer terug, met een nadenkende blik op haar gezicht. G’s hart sloeg een keer over. Vermoedde ze iets?

‘Beul, stop,’ zei Tess weer, en ze stak haar hand op. ‘Ik heb een beter idee. Alle soldaten naar buiten. Verlaat deze zaal. Bewaker en MasterBronze, blijf waar je bent.’

G was doodsbang toen de soldaten om hem heen weg begonnen te lopen, waarbij ze hem ongemakkelijke blikken toe-

wierpen toen ze de deuren uit liepen. De beul stopte zijn boog weg en trok een diamanten zwaard, dat hij tegen Jaydens rug duwde terwijl hij gromde: ‘Handen omhoog, smeerlap.’ Jayden gehoorzaamde, en zijn ogen gingen snel naar G. Hij begreep dat ze allebei hetzelfde dachten.

Tess weet het, dacht G in paniek. Ze moet het wel weten. Waarom zou ze mij anders hebben gekozen? Alle rekruten beseffen waarschijnlijk dat Jayden en ik steeds met elkaar praat-ten. En waarom heeft Jayden zich trouwens gemeld? Ze had misschien niet eens geraden dat ik het was. Hij had zich niet hoeven opofferen!

Het geluid van voetstappen op de bakstenen vloer weer-galmde door de gewelfde zaal toen Tess naar het midden liep. G en de beul sprongen in de houding terwijl Jayden haar nors aankeek.

‘Generaal Tess,’ vroeg de bewaker ongelovig, ‘waarom zei u dat ik deze spion niet terecht mag stellen?’

‘Vertrouw maar op mij,’ antwoordde Tess, terwijl er een valse grijns op haar gezicht verscheen. ‘Ik weet wat ik doe. Bewaker, je kunt nu gaan.’

De bewaker staaarde Tess aan met een blik vol ongeloof voor-dat hij zich omdraaide en mopperend naar de deur liep. Jayden keek hem na, nog steeds met geheven handen. Tess trok een blinkend zwaard uit haar eigen inventaris en richtte dit op Jayden.

‘MasterBronze,’ zei Tess langzaam, terwijl ze G nu aankeek. ‘Ik begrijp dat jij bevriend bent met deze verrader. Is dat cor-rect?’

‘Ik dacht dat ik met hem bevriend was,’ gromde G, die zijn

best deed gekwetst en bedrogen te klinken en zijn angst niet te laten blijken. ‘Hij leek altijd een geschikte kerel, ik kan gewoon niet geloven dat hij al die tijd voor president Stan heeft gewerkt.’

‘Nou, ik hoop dat je jezelf ertoe kunt brengen het wel te geloven,’ zei Tess grinnikend, ‘want jij zult degene zijn die hem gaat doden.’

G hoorde het, maar het drong niet tot hem door. ‘Wat... wat zegt u...?’ wist hij ten slotte hees uit te brengen.

‘In de afgelopen weken heb ik jou getraind als mijn leerling, MasterBronze,’ ging Tess op zakelijke toon verder. ‘Ik moet zeggen dat ik tot dusver zeer onder de indruk ben van je vorderingen op het gebied van gevechtstraining en -vaardigheden. Echter, als jij waarlijk een groot leider van de Noctem-alliantie wilt worden, moet je leren offers te brengen voor onze zaak... ook al betekent dit dat je je beste vriend in de rug moet steken. En als je loyaliteit op de juiste plaats ligt, moet je bovendien in staat zijn dit snel af te handelen.’

G staarde niet-begrijpend naar Tess, het drong nog steeds niet door wat er van hem werd gevraagd. Toen zag hij vanuit zijn ooghoeken hoe Jayden hem met grote, bange ogen aankeek, en hij kwam eindelijk weer bij zijn positieven.

‘Eh, tja...’ stamelde G, terwijl hij razendsnel probeerde na te denken. ‘Ik bedoel... generaal Tess, mevrouw... mag ik hem dan in ieder geval in beslotenheid doden? Het zal... het zal al moeilijk genoeg zijn zonder dat u toekijkt.’

Tess zuchtte en draaide met haar ogen. ‘Ook goed. Dan gaan we naar de bewaarzaal. Lopen, jij waardeloos stuk tuig!’

Tess porde met het diamanten zwaard in Jaydens rug, en hij

begon naar voren te lopen, nog steeds met zijn handen boven zijn hoofd. G liep achter Tess door de gang. Hij begreep dat ze op weg waren naar de zaal waar Sirius en de anderen gevangen hadden gezeten. G keek woest naar de rug van de generaal die voor hem liep, en zijn hand begon langzaam naar zijn houwiel te bewegen voordat hij zich bedwong. Hoe gemakkelijk en bevredigend het ook mocht zijn geweest om Tess ter plekke neer te slaan, toch wist hij dat hij dat niet moest doen. Zij waren de enigen in de zaal, en Jayden was ongewapend, dus de rest van de Alliantie zou begrijpen dat hij het had gedaan. En afgezien van wat er verder zou gebeuren, moest hij Mella en Stull nog steeds genezen, en dat zou een stuk gemakkelijker gaan als de Noctem-alliantie hem vertrouwde.

Al snel bereikten ze de zaal van obsidiaan. Op Tess' bevel drukte G op de knop om de ijzeren deur te openen. Toen die helemaal open was gezwaaid, gaf Tess Jayden een trap in de rug zodat hij voorover tuimelde. Hij viel plat op zijn gezicht op de vloer van de nu lege zaal van obsidiaan. G keek naar Tess met een blik vol brandende haat, maar hij wist zijn woede te bedwingen toen ze zich naar hem omdraaide.

'Ik kom zó weer terug,' verklaarde Tess streng. 'En dan verwacht ik dat jij me zijn wapen komt brengen.'

En daarmee stapte ze terug de gangen in en drukte weer op de stenen knop, zodat de ijzeren deur dichtviel.

'Hoe heb je dit nou in je hoofd kunnen halen!' brulde G, die zich razendsnel naar Jayden omdraaide zodra de deur dichtviel.

'Schreeuw niet zo tegen me!' snauwde Jayden, terwijl hij zijn armen over elkaar sloeg. 'Besef je wel wat ik zojuist voor jou heb gedaan?'

‘Je hebt me nagenoeg zonder beste vriend laten zitten!’ riep G. ‘Je hebt ervoor gezorgd dat Tess wil dat ik je dood. Je hebt me in een onmogelijke positie gebracht. Al die dingen zijn waar!’

‘Kom op, denk ’s na, man!’ schreeuwde Jayden. ‘Het was slechts een kwestie van tijd voor Tess zou begrijpen dat jij die gevangenen had laten ontsnappen. Aangezien ik de schuld op me heb genomen, kun jij zo lang in Nocturia blijven als je wilt! Je kunt de dorpelingen bevrijden, je kunt veel informatie verzamelen, je kunt veel schade aan de alliantie toebrengen. Voor het eerst sinds we deze oorlog voeren, heeft Element City ogen aan de binnenzijde van de Noctem-alliantie, en dat is iets wat we niet op mogen geven, zelfs als dat betekent dat ik moet sterven. Bovendien maakt het feit dat Tess jou heeft bevolen mij te doden, alles een stuk beter!’

‘Hoe kom je daarbij?’ riep G ongelovig uit.

‘Omdat ze jou nu volledig zal vertrouwen!’ zei Jayden, op een toon alsof dit zo klaar als een klontje was. ‘Ze is al bezig jou tot haar eigen kleine lakei te maken. Als jij dit doet, zal ze je met alles vertrouwen en denken dat jij de Noctem-alliantie en haar volledig toegewijd bent.’

‘O, sorry hoor! Je hebt helemaal gelijk, Jayden!’ antwoordde G quasivrolijk. ‘Ik bedoel, jemig, man, waarom hebben we dit niet meteen gedaan? O ja, da’s waar ook! Want om dit plan te laten lukken, moet ik jou nog steeds wel even doden!’

‘Nou, wees daar maar niet zo zeker van,’ antwoordde Jayden met een glimlach. En daarop haalde hij een fles uit zijn inventaris. De drank die erin zat was doorzichtig, bijna helder, maar had tegelijkertijd een grijze tint. G slaakte een gesmoorde kreet.

‘Jayden. Waar heb je dat vandaan?’

‘Gegapt,’ antwoordde hij, en hij bracht de fles naar zijn mond en klokte de inhoud in één keer naar binnen. ‘Gisteren zijn we naar de brouwerij in de Nether geweest, terwijl jij met Tess het terrein ging verkennen. Hier, vangen!’

Jayden stak zijn hand nog eens in zijn inventaris en haalde er een diamanten bijl uit, die hij door de lucht naar G gooide, die hem opving. ‘Wacht nog even tot de drank gaat werken, en laat dan de bijl aan Tess zien, terwijl ik onzichtbaar door de deur glip om terug te gaan naar Element City!’

‘W-wacht even,’ zei G terwijl hij probeerde te verwerken wat Jayden zei. ‘Laat... laat je me in de steek?’

‘Tja, het alternatief is dat je me doodt, en ik denk dat iedereen die optie minder aantrekkelijk vindt,’ antwoordde Jayden. een beetje kregelig.

‘Maar... je kunt me niet zomaar in de steek laten!’ riep G. ‘Ik heb je hier nodig! Tess heeft me aan één stuk door laten werken, ze laat me geen moment met rust, ze dwingt me de hele tijd bij haar te zijn, ze haalt me bij iedereen weg om me te kunnen trainen. Het feit dat ze zo aardig tegen me doet is echt niet leuk meer – het is verrekte vervelend! Ik kan echt niet zonder de enige persoon met wie ik nog kan praten!’

Jayden staaarde hem even ongelovig aan. Ten slotte wist hij uit te brengen: ‘Makker... besef je wel... wat je zegt? Zie je dan helemaal niet de ironie in van wat jij zojuist hebt gezegd?’

G staaarde hem niet-begrijpend aan. Toen begon Jayden, zonder enige waarschuwing, te vervagen, hij werd met de seconde onduidelijker.

‘De drank begint te werken!’ riep Jayden, en hij trok zijn

harnas uit, tastte snel in zijn inventaris en wierp in het wilde weg wat voorwerpen op de grond, om het eruit te laten zien alsof er een speler was gestorven. ‘G, doe de deur open, en snel! Ik heb niet veel tijd voordat de drank is uitgewerkt, en ik moet nog helemaal naar de toendra. Ik zal Kat en de anderen de groeten van je doen, als ik ze zie... doe!’

En daarmee was Jayden verdwenen.

G staaarde naar de plek waar zijn vriend, nu onzichtbaar, stond, en vervolgens naar de diamanten bijl in zijn hand. Hij besepte dat Jayden gelijk had. Hij dwong zich naar de ijzeren deur te lopen. Hij gaf drie harde tikken op het ijzeren oppervlak, en enkele seconden later zwaaide de deur open. G stapte naar buiten en voelde een windvlaag achter zich, ten teken dat Jayden stilletjes de gang in was geglipt.

‘Heb je het werk volbracht?’ vroeg Tess.

G haalde diep adem en trok Jaydens diamanten bijl uit zijn inventaris. Hij gaf hem aan Tess, die hem opgetogen aanpakte.

‘Goed gedaan, MasterBronze!’ riep Tess uit. Ze klopte hem op de schouder, waardoor hij kippenvel kreeg. ‘Vanwege je loyaliteit jegens de Noctem-alliantie en mij bevorder ik je tot de rang van korporaal. Je zult vanaf nu mijn onderbevelhebber bij het opleidingsprogramma zijn.’

‘Dank u wel, mevrouw,’ antwoordde G. Hij wist dat hij blij zou moeten zijn met deze bevordering, die hem toegang zou kunnen verschaffen tot geheimen van een nog hoger niveau. Maar hij kon nog steeds het gevoel van volstreckte eenzaamheid niet van zich afschudden, nu Jayden weg was en hij zat opgescheept met Tess, de speler die de volledige controle over zijn leven had.

‘Kom nu met me mee, korporaal MasterBronze,’ ging Tess verder met een grijns op haar gezicht. ‘Het is tijd om naar je mederekruten te gaan en hun hun nieuwe onderbevelhebber voor te stellen.’

Ⓒ's maag kromp ineem toen hij achter Tess aan door de gang liep. Ze praatte zo liefhebbend tegen hem, alsof hij een wedstrijdpoedel was in plaats van een persoon. Dit maakte dat hij zich machteloos, laag-bij-de-gronds en vernederd voelde. Ⓒ huiverde en wenste dat hij op de een of andere manier nog steeds met Jayden kon praten.

‘Charlie, toe... laat mij het eens doen. Ik zie hoeveel pijn je hebt...’

‘Leonidas, voor de laatste keer, het gaat prima!’ brulde Charlie, en hij draaide zich met een ruk naar hem om. ‘Hou eens op met mij te storen, anders bereiken we Element City nooit!’

‘Oké, prima, rustig maar!’ riep Leonidas, en hij stak zijn blok-vormige handen defensief omhoog.

Charlie wierp hem een laatste, vernietigende blik toe voordat hij zich weer omdraaide en verderging om met zijn houweel in de harde wand van de grot te hakken. Leonidas staarde naar Charlies rug, die door het licht van de fakkels werd beschenen. Hij was verbijsterd geweest over de vijandigheid die Charlie jegens hem had getoond. Sinds ze verenigd waren met Stan en hem, was Leonidas aangenaam verrast geweest over hoe snel iedereen goeie maatjes met hem was geworden. Iedereen, behalve Charlie. En zelfs terwijl Leonidas toekeek hoe Charlie aan het werk was, was het duidelijk dat hij pijn had. Iedere zwaai van zijn houweel veroorzaakte een kreun

van pijn, en iedere stap die hij in de zojuist gegraven tunnel zette, liet zien hoe kreupel hij liep.

Leonidas was echter de enige die Charlies uitbarsting zelfs maar opmerkte. Commandant Kraker was druk bezig naast Charlie de tunnel uit te hakken, terwijl Stan, Kat en Cassandrix al pratend achter hen liepen. Stan plaatste fakkels op de muur tijdens het lopen, en Rex slenterde achter Kat aan.

‘Het is toch onvoorstelbaar dat we gedwongen zijn stiekem onze stad binnen te sluipen,’ zei Kat vol walging.

‘Ach, wat is dat nou jammer, liefje. Ik heb echt met je te doen,’ antwoordde Cassandrix, en ze stak haar dikke lip quasi-meelevend uit voordat ze weer kwaad keek. ‘Kat, we zitten allemaal in hetzelfde schuitje. Het heeft geen zin om te jammeren over iets wat we allemaal vinden!’

‘Hou op!’ riep Kat, zo luid dat Stan ineenkromp en zijn handen over zijn oren legde. ‘Het is echt niet nodig om daar zo onhebbelijk over te doen!’

‘Sorry, wat zei u, commandant?’ zei Cassandrix luid, en ze keek naar Kraker, die nog steeds druk aan het graven was. ‘Het spijt me, ik kan u niet verstaan. Er loopt hier een klein kind te jengelen dat ze het niet leuk vindt. Ik wou dat haar ouders haar kwamen ophalen.’

Kat liep vuurrood aan, en ze stond op het punt te reageren met een hatelijke opmerking toen Stan zich tussen hen drong.

‘Zo is het wel genoeg met jullie twee!’ riep hij, terwijl hij verontwaardigd van de een naar de ander keek. ‘We hebben al stress genoeg in deze stomme tunnel. Dat hoeven jullie niet nog erger te maken met jullie gekibbel!’

‘Zij begon,’ mompelde Kat, waarop Cassandrix met haar

ogen draaide en met een arrogante zucht haar schouders ophaalde.

‘Het kan me niet schelen wie er is begonnen, ik heb er genoeg van,’ zei Stan resoluut, terwijl hij tussen Kat en Cassandra ging lopen. Man, wat ben ik blij dat ik weer terug ben bij iedereen, dacht Stan bij zichzelf, in een poging zo optimistisch mogelijk te blijven. Wat heb ik het vreselijk gemist, om met iedereen te praten...

‘Hé, Charlie!’ schreeuwde Kat pal naast Stans oor, zodat hij opnieuw ineenkromp. ‘Zijn we al voorbij de muur?’

‘Als mijn berekeningen kloppen,’ antwoordde Charlie, terwijl hij probeerde zijn ademhaling onder controle te krijgen ondanks de pijn die hij had door het hakken, ‘zijn we een tijdje geleden onder de muur door gegaan, en moeten we nu onder het winkelcentrum van Element City zijn.’

‘Hé, horen jullie dat?’ vroeg Stan, en hij keek de mijn rond naar al zijn vrienden. ‘We zijn terug in Element City! Welkom thuis, mensen!’

Er klonk wat mat gemompel van instemming terwijl Charlie en commandant Kraker zich een weg baanden naar een natuurlijke grot van enige afmeting. Stan zuchtte. Hij wist dat ze zo snel mogelijk in Element City moesten zien te komen, en dat het lot van heel Minecraft wellicht in hun handen lag. Maar dat veranderde nog niets aan het feit dat ze drie dagen achtereen hadden gelopen, zonder te slapen, en dat iedereen uitgeput was.

‘Oké,’ zei hij, waarbij hij eindelijk toegaf aan zijn vermoeidheid. ‘Misschien moeten we even een pauze nemen om wat uit te rusten.’